

ת"פ 31776/01/14 - מדינת ישראל נגד גד בן משולם

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ת"פ 31776-01-14 מדינת ישראל נ' בן משולם
בפני כבוד השופטת אסנת רובוביץ - ברכש

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד שניידרמן

המאשימה

נגד

גד בן משולם

הנאשמים

הכרעת דין

1. כתב האישום בתיק שלפניי מייחס לנאשמת 1 (להלן - **הנאשמת** או **החברה**) עבירות של פיטורי אישה בהיריון ללא קבלת היתר עבירה על הוראות סעיפים 9א ו-14(א)(6) **לחוק עבודת נשים, תשי"ב - 1954 (להלן - חוק עבודת נשים)**.

לנאשם 2 (להלן - **הנאשם**) יוחסו עבירות של פיטורי עובדת בהריון ללא היתר - אחריות נושא משרה - עבירה על סעיפים 9(א), 14(א) ו-15 **לחוק עבודת נשים**, וכן עבירה של הפרעה למפקח במילוי תפקידו, שכן נטען כי הנאשם לא שיתף פעולה עם רשות האכיפה, לא התייצב לחקירה ולא המציא מסמכים ובמחדליו סיכל את החקירה, עבירה לפי **סעיף 13(ג)(1) ו-14(ב) לחוק עבודת נשים**.

2. כתב האישום תוקן בפתח הדיון מיום 2.6.16, כך שסעיף 6 בכתב האישום תוקן באופן הבא: "הנאשם מס' 2 לא שיתף פעולה עם רשות האכיפה ולא התייצב לחקירה". וסעיף 2 לפרק ב' של כתב האישום יימחק מכתב האישום - **סעיף 13(ג)(1) ו-14(ב) לחוק עבודת נשים** (ר' עמ' 7 שורות 15-19 לפרוטוקול הדיון מיום 2.6.16).

3. בפתח הכרעתי וכמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, אציין כי החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

4. יצוין כי ניתן צו פירוק לנאשמת 1, בפתח דיון ההקראה לפני כב' השופט שגב מיום 29.4.14 ב"כ הנאשמת 1-ב"כ המפרק, הודיעה כי אין מניעה כי הנאשמת 1 תודה באשמה וביקשה כי יוטל עליה קנס סמלי. ב"כ המאשימה אישר את ההסדר הדיוני. נוכח כך ניתנה הכרעת דין בעניינה של הנאשמת 1 במעמד הצדדים, והנאשמת 1 הורשעה בעבירות נושא כתב האישום על פי הודאתה. בנסיבות העניין גזר כבוד השופט אורן שגב על הנאשמת 1 קנס בגובה 1 ₪. משכך הכרעת הדין דנן תעסוק בנאשם בלבד.

עמוד 1

במעמד הדיון, ציין ב"כ המאשימה כי אישור מסירה לנאשם חזר בציון "העתיק כתובת מגורים" ולפיכך ניתנה החלטתו של כב' השופט שגב, כי מועד ההקראה ביחס לנאשם יידחה, וזאת לצורך איתורו.

5. בדיון שהתקיים בפני כבוד השופט שגב ביום 24.2.15, כפר הנאשם במיוחס לו.

לאור כפירת הנאשם באישומים נגדו נשמעו הוכחות בתיק. לאחר קיום מסכת הראיות, סיכמו הצדדים את טענותיהם בעל פה ביום 12.1.17.

6. מטעם המאשימה העידו: מר רון משולם, שהיה ר"ח של החברה; הגב' בת-חן ארנון, העובדת שפוטרה; הגב' דפנה בן משולם ורדי; ומר הרצל אלון, שהיה מפקח במאשימה במועדים הרלוונטיים לכתב האישום.

מטעם הנאשם העידו גב' אירית שעובי, שהיתה עובדת החברה והנאשם בעצמו.

דיון והכרעה

האישום הראשון - פיטורי עובדת בהריון ללא היתר

7. הוראות חוק עבודת נשים הרלוונטיות לכתב האישום, קובעות כדלקמן:

"9. (א) לא יפטר מעביד עובדת שהיא בהריון וטרם יצאה לחופשת לידה אלא

בהיתר מאת שר העבודה והרווחה, ולא יתיר השר פיטורים כאמור אם הפיטורים הם, לדעתו, בקשר להריון; הוראות סעיף קטן זה יחולו הן על עובדת קבועה והן על עובדת ארעית או זמנית ובלבד שהעובדת עבדה אצל אותו מעביד או באותו מקום עבודה ששה חדשים לפחות."

"14. (א) מי שעשה אחד מאלה, דינו - מאסר שישה חודשים או כפל הקנס האמור בסעיף 61(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (בחוק זה - חוק העונשין):

...

(6) פיטר, בלא היתר, עובדת שהיא בהריון וטרם יצאה לחופשת לידה, בניגוד להוראות סעיף 9(א) או פיטר, בלא היתר, הורה מאמץ, הורה מיועד או הורה במשפחת אומנה, בניגוד להוראות הסעיף האמור כפי שהוחלו בסעיפים 9 עד 19."

8. סעיף 15(א) לחוק עבודת נשים, קובע אחריות אישית על נושא משרה בתאגיד, החייב לפקח ולעשות כל שניתן למניעת עבירה על חוק עבודת נשים, כמצוטט:

"נושא משרה בתאגיד חייב לפקח ולעשות כל שניתן למניעת עבירה לפי חוק זה בידי התאגיד או בידי עובד מעובדיו."

סעיף זה הגדיר את המונח "נושא משרה" כך: **"מנהל פעיל בתאגיד, שותף למעט שותף מוגבל, ופקיד האחראי מטעם התאגיד על התחום שבו בוצעה העבירה."**

סעיף 5(ב) קובע חזקה ולפיה, כמצוטט:

"נעברה עבירה לפי חוק זה בידי תאגיד או בידי עובד מעובדיו, חזקה היא כי נושא משרה בתאגיד הפר את חובתו לפי סעיף קטן (א), אלא אם כן הוכיח שעשה כל שניתן כדי למלא את חובתו".

9. בכדי להרשיע את הנאשם, נדרש כי המאשימה תוכיח מעל לכל ספק סביר כי התקיימו היסודות העובדתיים של ביצוע העבירה דהיינו, פיטורי העובדת בעודה בהיריון, ללא קבלת היתר והעובדה כי הנאשם לא עשה ככל הניתן בכדי למנוע זאת.

10. כאמור, החברה הודתה, הורשעה ונגזר דינה בדיון מיום 29.4.14.

11. מחומר הראיות והעדויות עולה כי אין מחלוקת כי במועד הנטען כמועד פיטורי העובדת, היא עבדה מעל חצי שנה בחברה, היתה בהיריון (ר' מוצג מ/4) וכי לא ניתן היתר לפיטוריה (ר' מוצג מ/2). כמו כן, אין מחלוקת כי הנאשם אכן היה מנהל פעיל בחברה ועונה על הגדרת "נושא משרה" שבחוק (ר' עמ' 15 שורות 4-5 לעדות הנאשם). המחלוקת בתיק דנן כאמור הינה האם הוכח כי אכן פוטרה העובדת בת חן ארנון (להלן: **"הגב' בת חן"** או **"המתלוננת"** או **"העובדת"**) ביום 30.6.2009 ללא היתר, כמפורט בסעיף 3-4 לכתב האישום והאם הנאשם לא עשה ככל הניתן בכדי למנוע זאת.

12. אומר כבר עתה, כי לא שוכנעתי כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה- להוכיח מעל לכל ספק סביר כי התקיימו כלל היסודות העובדתיים המהווים את מרכיבי העבירה, ולפיכך, הוריתי על זיכוי הנאשם כאמור לעיל. ואפרט טעמי להלן.

13. כאמור אין מחלוקת כי המתלוננת אשר הועסקה כשנתיים בחברה, הודיעה לנאשם על דבר הריונה, כמצוטט: **"ש. מתי אמרת לגדי שאת בהיריון? ת. אחרי כארבעה חודשים. ש. ומה קרה אח"כ? ת. הוא אמר לי מזל טוב וזהו. אח"כ במהלך ההיריון הייתי צריכה ללכת לבדיקות רפואיות ומאחת הבדיקות הרפואיות במקום לחזור לעבודה הייתי צריכה ללכת לרופאה כי הרגשתי סחרחורות וכאבים והודעתי על זה לגדי שאני לא מרגישה טוב וצריכה ללכת לרופאה. וזהו הלכתי לרופאה ומאז לא חזרתי לעבודה"** (ר' עמ' 8 שורות 15-21 לעדותה).

14. הדבר עולה גם מעדותו של הנאשם, כמצוטט: **"ש... ומה עשית עם בת חן? ת. היא הייתה בחופשת מחלה, מה יכולתי לעשות? ש. כן אבל ידעת שהיא גם בהיריון. ת. שהיא בחופשת מחלה, בחופשת מחלה היה כתוב שהיא בהיריון, שהיא בשמירת היריון. בטפסים שהיא העבירה היה כתוב שהיא בשמירת היריון"** (ר' עמ' 20 שורות 22-27 לעדותו).

15. באשר לאירוע הפיטורים שהתרחש לטענת המתלוננת ביום 30.6.09, טענה המתלוננת כי לאחר שהודיעה לנאשם כי היא צריכה לחזור לעבודה, הוא ביקש ממנה אישור רפואי שהיא יכולה לחזור. והיא ביקשה אישור רפואי כזה מהרופאה שלה, וחזרה לעבודה ביום 30.6.09 ומצאה כי יושבת במקומה עובדת אחרת, כמצוטט:

"..ביקשתי אישור והגעתי לעבודה וראיתי שם בחורה אחרת במקומי, במקום שאני יושבת בו. גדי לא היה במשרד ונאמר לי שהוא לא נמצא ודיברו איתו בטלפון. אני לא זוכרת..."

ש. מי אמר לך? ת. אירית, היא עבדה כמנהלת המכירות. היא אמרה שהוא לא נמצא והיא דיברה איתו בטלפון והוא אמר לה שאמתין ולא אעשה כלום ושלא אגע בשום דבר. ש. ואח"כ? ת. חייתי עד 11:00, לאחר מכן הוא הגיע. אני זוכרת שהיתה שיחה כזאת של אה.. הוא האשים אותי בזה שאני עובדת עליו או שאני עושה לו דווקא או משהו כזה. זו היתה שיחה מאוד לא נעימה. גם טון הדיבור וגם ה.. לא יודעת להסביר, אבל השיחה היתה מאוד לא נעימה, במיוחד כשהייתי בהיריון. בסיום השיחה הוא אמר לי לקחת את הדברים וללכת" (ר' עמ' 9 שורות 15-26 לעדותה).

16. בחקירתה בפני חוקר משרד התמ"ת, אשר נעשתה סמוך יותר למועד האירוע, מסרה המתלוננת גרסה שונה מזו שמסרה בדיון ההוכחות, ואביא אותה כלשונה: "ש. שהגעת לעבודה וראית מישהי אחרת במקומך מה עשית? ת. חשבתי לעבוד כרגיל וחשבתי שהוא הביא מישהי אחרת במקומי שלאחר שאלד היא תחליף אותי. באותו יום 30.6.09 עבדתי עד השעה 11:15 ואז גדי הגיע למשרד ביקש ממני להיכנס לחדרו וניהל איתי שיחה מאוד לא יפה בצורה מעליבה...." (ר' דף 2 שורות 11-15 לחקירתה).

17. אם כן ניתן לראות כי בגרסתה בפני חוקר משרד התמ"ת טענה המתלוננת כי הגיעה ביום 30.6.09 ועבדה עד השעה 11:15, שעה בה הגיע הנאשם וביקש ממנה להיכנס למשרדו ואז פיטר אותה. בעוד כי בגרסתה בבית הדין טענה המתלוננת כי עובדת בשם אירית שוחחה עם הנאשם וכי הוא הורה לה למסור למתלוננת להמתין עד שיגיע ולא לגעת בדבר, זאת עד שהגיע בשעה 11:00, או אז פיטר אותה.

18. בעדותו, הנאשם טען כי כלל לא היה בחברה ביום האירוע ואף בימים שקדמו לכך, וכך גולל הנאשם את השתלשלות האירועים: "זו התחיל ב-19, ב-21 ביוני 2009. גרושתי יצאה במסע הרס בפירוק של החיים האישיים והחברה. אני באותו מועד קיבלתי הרחקה מהחברה שהייתה בבעלות מלאה שלה, ועזבתי את החברה, ב-21 ליוני או בסמוך לזה, יום או יומיים אחרי זה עזבתי את החברה, כבר לא הייתי פעיל בחברה, זאת אומרת זו הייתה הוראה שלה, היא הייתה בעלים. יש לי מכתב שקיבלתי והוא חלק מהמסמכים שנמצאים בתיק. קצת תמוה בעיניי שבעלת החברה שהיא דרך אגב חתומה על מכתב הפיטורין הרשמי של בת חן לא נמצאת כאן בתביעה ורק אני, אבל זה עניין של, של עורך הדין, של בית המשפט. רציתי לומר שהשיחה הזאת אני, אני לא זוכר שהיא התקיימה, היא לא התקיימה ויש לי זיכרון טוב. לטענת בת חן היא התקיימה ב-30 ליוני כשאני כבר ב-30 ליוני לא הייתי שם. לטענת בת חן הייתה נוכחת אירית וינר שהיא הייתה אז מנהלת השיווק, שהיא פוטרה בסוף שנה קודמת בכלל. זאת אומרת ששיחת פיטורין כזו לא יכלה להיות. אני יכול לתאר לעצמי מה קרה, שהיא הגיעה למשרדי חברה, ב-30 ליוני אולי באמת היא הגיעה למשרדי חברה שהייתה סגורה, אני הייתי עסוק בענייני הפרטיים, ובטיפול בריקושטים ונזקים שנוצרו כתוצאה מסגירת הפעילות של החברה. ב-21 ליוני או בימים, ביומיום שלושה שמוכים לזה, החברה כבר לא הייתה פעילה ואני לא הייתי שם, לא היה שם אף עובד. בת חן נעדרה בחודשים שקדמו לאירוע הזה היא נעדרה מהעבודה מסיבות שהיא שוחררה על ידי רופא בנסיבות של הריון או שמירת הריון. זהו זה. הקשר הקודם שהיה זה רק באמצעות מסמכים. לא היה סיכוי שאני אוכל לפטר אותה. לא הייתי עושה את זה גם. אני בעיקרון משתדל להיות איש שומר חוק אבל לא יכול להגיד ששגיתי וטעיתי בעניין הזה" (ר' עמ' 13 בשורות 24-28; עמ' 14 שורות 1-20 לעדותו).

19. אציין כי גרסתו של הנאשם לא נסתרה, והוא אף חזר על כך בחקירתו הנגדית, כך העיד הנאשם כי המתלוננת לא חזרה מחופשת המחלה: "היא לא חזרה. עד ה-21 ליוני היא לא חזרה לעבודה. עד המועד שבו אני עזבתי את העבודה היא לא חזרה לעבודה, אני לא ראיתי אותה שם. היא אפילו לא הגיעה להגיד שלום" (עמ' 21 שורות 1-3 לעדותו).

ובהמשך - "... אני ב-21 ליוני לא הייתי, בסדר? נפל עליי רעם, נפלה עליי פצצה, לא הגעתי לעבודה ובכל מקרה 6.25 זה לפני, אמרתי שזה עמה ימים אולי אחרי. אבל בכל מקרה ב-6.25 זה קצת לפני, זה שבוע לפני השלושים" (ר' עמ' 21 שורות 22-25 לעדותו).

20. הנאשם הציג את המכתב שהומצא לו על ידי עוה"ד של גרושתו מיום 25.6.09, שם נכתב, כמצוטט:

1. "בשם מרשתי הגב' דפנה בן משולם, הינך נידרש בזאת לפעול לאלתר ובלא כל דיחוי להעברת העסק שבנדון על שמך ו/או על שם מי מטעמך.

2. מרשתי עומדת על זכותה למנוע את המשך פעילות העסק המתנהל באופן פיקטיבי תחת שמה, ולשם כך הינך נידרש לחדול מעשיית כל שימוש בהמחאות ו/או מסמכים הרשומים על שמה ו/או הנחזים להיות על שמה, וזאת לאלתר.

3. אשר על כן, הינך נידרש לביצוע האמור על אתר ולא יאוחר מיום 30.6.09.

4. מבלי לפגוע באמור, כל המחאה ו/או מסמך אשר יחזה להיות חתום בידי מרשתי החל ממועד כתיבת מכתב התראה זה, הינו בטל ומבוטל ולא תשמע כל טענה בנדון כנגד מרשתי" (ר' נ/1, ההדגשה במקור - א.ר.ב.).

21. הדבר מתיישב עם עדותה של הגב' דפנה בן משולם - ורדי, אשר העידה כי ב-21.6.09 הוציאה לנאשם צו הרחקה (עמ' 16 שורות 12-13 לעדותה) וכשהוצג לה המכתב בנ/1 והיא נשאלה האם ב-25.6 מנעה מהנאשם לפעול בחברה, השיבה - "המכתב הוא מה-25.6.09 ונדרשת להפסיק לפעול בחברה ולקחת את החברה על שמו" (ר' עמ' 16 שורות 18-19 לעדותה).

22. הנאשם ציין כי פעולה זו של גרושתו גרמה לנזקים כבדים לחברה, אשר היתה לה הצעת מחיר ורכש של 5 מיליון ₪ ובעצם פירקה את החברה (ר' עמ' 22 שורות 15-24 לעדותו).

23. אציין כי עדותו של הנאשם היתה עקבית ומהימנה ואף נתמכה בעדות גרושתו כאמור. מהדברים עולה כי לא יכל היה הנאשם לפטר את המתלוננת ביום 30.6.09, שכן לא היה בחברה מספר ימים לאור הסכסוך עם מי שלימים הפכה לגרושתו והחברה היתה סגורה הלכה למעשה ביום זה.

24. יתרה מכך, בעדותה של המתלוננת לפני טענה היא כי מי שדיברה עם הנאשם ביום בו פיטר אותה לכאורה, היתה הגב' אירית וינר, שהיתה מנהלת מכירות בחברה, אולם משעימת אותה הנאשם עם העובדה כי אירית פוטר עוד קודם לכן, שינתה המתלוננת את גרסתה וטענה כי ייתכן ודיברה איתה טלפונית והיא לא נכחה במשרדי החברה ביום 30.6.09 (ר' עמ' 12 שורות 6-1 לעדות המתלוננת). בהמשך כשנשאלה המתלוננת כיצד הגיעה לחברה אם החברה לא היתה פעילה ביום 30.6.09, השיבה - "זה התאריך שהגעתי. אין לי מושג אם החברה היתה פעילה או לא" ובהמשך השיבה כי היא זוכרת

את אירוע הפיטורים באותה העוצמה שהיא זוכרת את נוכחותה של אירית (ר' עמ' 13 לעדותה).

25. מחומר הראיות והעדויות עולה כי הגב' אירית שועבי (לשעבר וינר) פוטרה מהחברה ביום 15.11.08 וכי הוצא לה מכתב הודעה על סיום העסקה מאת הנאשם (ר' נ/2). הגב' שועבי העידה כי לא חזרה לחברה ממועד פיטוריה (ר' עמ' 27 שורות 16-17). כך שלא יכול להיות שהייתה נוכחת במועד פיטוריה של המתלוננת כפי שטענה.

26. אציין, כי לאחר שמיעת עדותה של הגב' שועבי, ביקשה המאשימה לזמן את המתלוננת בשנית לצורך הזמנת עדויות הגנה, היות והטענה כי הגב' שועבי לא היתה מועסקת בחברה במועד פיטורי המתלוננת, הפתיעה אותה (ר' עמ' 29 שורות 11-8 לפרוטוקול הדיון מיום 17.11.16). ואולם, במועד הדיון מיום 29.12.16, הודיע ב"כ המאשימה כי שוחח עם המתלוננת וכי היא ביקשה שלא להופיע לדיון "מכיוון שהיה לה מאוד קשה נפשית להופיע פה בפני הנאשם".

27. יש לתת לכך משקל נוסף המעמיד בספק את עדותה של המתלוננת בנקודה זו.

28. כמו כן, בעדותה של המתלוננת ישנה סתירה נוספת באשר לאי הכרותה עם הגב' בן משולם-ורדי, שכן בתחילה טענה המתלוננת כי - "... אני לא זוכרת את דפנה בכלל בחברה, זאת אומרת הכרתי אותה בתור אשתו של גדי, אבל אני לא ראיתי אותה בחברה פעילה. כלומר לא היה משהו שהיא היתה חותמת עליו או משהו כזה. לא ראיתי את זה אצלי. לא עבר דרכי" (ר' עמ' 9 שורות 28-30 לעדותה).

אולם בהמשך העידה כי פגשה אותה מספר פעמים, כמצוטט:

"ש. את דפנה, גרושתי והבעלים החוקיים של החברה, איפה פגשתי? ת. אני חושבת שבפעם הראשונה נסעתי למקום העבודה שלה בראשל"צ. ש. יכול להיות שהלכת להחתיים אותה על שיקים? ת. אין לי מושג. נכון, היא חתמה לפעמים על שיקים. לא זכרתי את זה. עברו שלוש שנים. לא זכרתי את זה" (ר' עמ' 11 שורות 23-27 לעדותה).

29. אציין כי ערה אני לעובדה שלמתלוננת ניתן מכתב פיטורים על ידי הגב' דפנה בן משולם ורדי, ושם נכתב כי היא פוטרה מהחברה לאור סגירתה (ר' מ/12), אולם אין הדבר מוכיח כי המתלוננת אכן פוטרה, שכן אף לטענתה של המתלוננת היא ביקשה את המכתב בדיעבד לאור מימוש זכויותיה בביטוח הלאומי כעולה מעמ' 10 שורות 7-17 לעדותה, כמצוטט:

"ש: מציג בפנייך מכתב פיטורים. מתי קיבלת אותו?

ת: המסמך הזה לא קיבלתי אותו ביקשתי אותו. זה אחרי שילדתי את הילד שלי כבר.

ש. למה ביקשת אותו?

ת: כי לא היתה לי הכנסה בשום צורה. לא קיבלתי איזשהו מכתב פיטורים ממקום העבודה הייתי בהריון בחודש 7.. וביטוח לאומי אמרו אם את רוצה לקבל משהו מאיתנו את צריכה להביא מכתב פיטורים... אני זכרתי את דפנה, אשתו של גדי, ופניתי אליה דרך 144 והתקשרתי אליה ושאלתי אם היא יכולה להביא לי משהו והיא היתה ממש נחמדה וניסתה לעזור לי... היא חזרה אליי יום למחרת ולאחר מכן

שלחה לי את המכתב הזה שאתה מציג לי."

וכן המתלוננת העידה בפני החוקר כי: "ניסיתי לאתר את המעסיק על מנת לקבל אישור שעבדתי אצלם הצלחתי לאתר את אשתי של גד שקוראים לה דפנה שהיא בעלת החברה דיברתי איתה בטלפון והתחננתי לאישור ולאחר כמה ימים בתאריך 24.9.09 שלחה לי מכתב פיטורין... ר' גיליון חקירתה - מ/14.

גם עיון במ/15 גיליון חקירת חשוד של גב' דפנה בן משולם ורדי מעלה כי היא מודה כי המתלוננת פנתה אליה בבקשה שתוציא לה מכתב פיטורים כדי שתוכל לפנות לביטוח לאומי וכי היא הוציאה לה מכתב זה.

יצוין כי מכתב זה אינו נושא תאריך כלשהו. מעבר לאמור, לא הוכח כי מכתב זה יצא בידיעת הנאשם. מכתב זה נחתם על ידי הגב' בן משולם ורדי וזאת בשונה ממכתב הפיטורים של הגב' אירית וינר שנחתם על ידי הנאשם 4. ר' נ/2.

30. כמו כן ערה אני למכתב שהוצא לבקשת המתלוננת על ידי ההסתדרות, ביום 1.7.09, עם זאת במכתב זה נטען כי הנאשם נתן למתלוננת חופשה ללא תשלום "עד שיחליט מה לעשות איתה" (ר' מ/13) וזאת בשונה מהגרסה של המתלוננת בעדותה בבית הדין, כמצוטט: "בסיום השיחה הוא אמר לי לקחת את הדברים שלי וללכת" ר' עמ' 9 שורות 24-26.

31. זה המקום לציין כי עיון במ/5 האישור הרפואי של המתלוננת, מעלה כי צוין שם כי היא מסוגלת לחזור לעבוד ב29.6. ולמרות האמור לטענתה הגיעה למשרדי הנאשמת 1 רק ביום 30.6.09.

32. במצב דברים זה, לא הוכח מעבר לכל ספק סביר כי המתלוננת פוטרה מעבודתה ביום 30.6.2009 על ידי הנאשם. ומשקיבלתי את גרסת הנאשם כי במועד הפיטורים לכאורה, היה מנוע מלבצע כל פעולה בחברה, לאור התנהלות מי שהייתה במועד זה אשתו ובעלת החברה, אני קובעת כי אף לו הוכח כי המתלוננת פוטרה על ידי החברה, כפי שמצוין אף במכתב הפיטורין שהוצא לה על ידי בעלת החברה, במצב הדברים שתיאר הנאשם, בו היה מנוע מלהיכנס לחברה, לא יכל הוא לעשות דבר ולכן לא הפר את חובתו לפי חוק עבודת נשים.

33. לטעמי, ולאור הסתירות שעלו מעדות המתלוננת, לא עלה בידי המאשימה להוכיח את פיטוריה.

34. אשר על כן, החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מהעבירה של פיטורי עובדת בהיריון ללא מתן היתר, עבירה על הוראות סעיפים 9א, 14(א) ו-15 לחוק עבודת נשים.

האישום השני - הפרעה למפקח

35. ראשית אציין כי מעיון בפרוטוקול הדיון, שהוקלט, מיום 2.6.16, עולה כי המאשימה מחקה אישום זה מכתב האישום, כפי שהובא לעיל. אולם משטענה לגביה בסיכומיה, אדון בו למען הזהירות.

36. סעיף 13(א) לחוק עבודת נשים, מסמיק את השר למנות מפקחים "לשם פיקוח על ביצוע הוראות לפי

חוק זה". החוק קובע כי לשם מילוי תפקידיו לפי חוק זה רשאי מפקח עבודה, בין היתר:

"(1) לדרוש ממעסיק או ממעסיק בפועל, מעובד שלהם או מאדם שפעל מטעמם או בעבורם, מידע ומסמכים בכל עניין הנוגע לחוק זה;

...

(ד) התעורר חשד לביצוע עבירה לפי הוראות חוק זה, רשאי מפקח לחקור אדם שלדעתו קשור לביצוע עבירה כאמור, או עשוי להיות לו מידע לגביה, וכן לתפוס כל חפץ, לרבות מסמך, הקשור לביצוע עבירה כאמור; על חקירה לפי סעיף קטן זה יחולו הוראות סעיפים 2 ו-3 לפקודת הפרוצדורה הפלילית (עדות), ועל דבר שנתפס לפי סעיף קטן זה יחולו הוראות הפרק הרביעי לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969".

37. סעיף 14(ב) לחוק קובע - **"המפריע למפקח במילוי תפקידיו לפי חוק זה, דינו - מאסר שישה חודשים"**.

38. מעדותו של המפקח ומהמסמכים שהוגשו, עולה כי היה קושי באיתורו של הנאשם, הדבר אף מתיישב עם טענת המאשימה בפתח הדיון מיום 29.4.14 כי אישור מסירה לנאשם חזר בציון "העתיק כתובת מגורים" ולפיכך ניתנה החלטתו של כב' השופט שגב, כי מועד ההקראה ביחס לנאשם יידחה, וזאת לצורך איתורו.

39. מחומר הראיות עולה כי המפקח, מר אלון, התקשר אל הנאשם ואל גרושתו, על מנת לברר כתובת למשלוח זימון לעדות, ביום 14.1.10 (ר' מ/מ 16), יומן חקירה).

40. עיון במ/מ 16 מעלה כי המפקח ציין כי בשיחתו עם הנאשם, מיום 14.1.10, ביקש הנאשם לחזור אליו טלפונית לאור טענתו כי הוא בפגישה.

41. בעדותו בפני הצהיר המפקח כי הנאשם לא חזר אליו ולא מסר לו את כתובתו לצורך שליחת זימון (ר' עמ' 12 שורות 4-1 לעדותו). אולם במ/מ 16 ציין המפקח כי ביום 14.1.10 **"התקשר המעסיק גד אמרתי על התלונה ביקש שאשלח לו מכתב זימון"**. לטענת המאשימה נשלח לנאשם זימון ראשון ביום 17.1.10 אך הנאשם לא התייבב (ר' מ/מ 16). הזימון האמור לא הוצג בפני.

42. מעדותו של מר אלון עולה כי נשלח זימון שני לכתובת במושב כפר אחים, לאור גרסת גרושתו של הנאשם, כי שם הוא מתגורר (ר' עמ' 9 שורות 22-23). בזימון שנשלח נכתב כי מדובר בזימון שני לחקירה תחת אזהרה, אך לא הוצג זימון קודם לכן, ובאישור המסירה נכתב כי דבר הדואר לא נמסר, היות והנאשם סרב לקבל את המכתב (ר' מ/מ 18 ו-מ/מ 19).

43. מנגד, הנאשם טען כי המגורים בכפר אחים היו מגורים זמניים בהם התגורר אך מספר שבועות, שכן לאור המשבר בחייו האישיים, במסגרתם הורחק מהבית, כפי שאישרה גרושתו כמובא לעיל, לא היתה לו כתובת קבועה. אציין כי גרסתו של הנאשם בנקודה זו היתה עקבית והיא מהימנה בעיניי.

44. יתרה מכך, מר אלון ציין בעדותו כי - **"דרך אגב, אני הייתי בכפר אחים שמה, עכשיו אני נזכר, ולא מצאתי את הבית"** (ר' עמ' 11 שורות 13-14 לעדותו).

45. בעדותו הצהיר המפקח, מר אלון, כי לאחר שלא הצליחו לבצע מסירה לנאשם, פנו לחברת איתור אשר

מסרה את הזימון בכתובתו הרשומה של הנאשם במרשם האוכלוסין, ברח' עוקשי ישראל ברחובות (ר' מ/24), שם נעשה נמסר הזימון לאמו של הנאשם, שושנה, שסרבה לקבל את הזימון והוא הושאר שם (ר' מ/19-מ/23).

46. באשר לכתובת ברחובות, טען הנאשם כי זו היתה כתובתו לפני כ- 15-20 שנה. וכי לא מדובר בכתובת אמו.

47. עוד טען הנאשם כי באותה התקופה, לאור המשבר בחייו האישיים כאמור, לא היתה לו כתובת מגורים קבועה והוא חיפש מקום לגור בו. לטענתו, לא נמסר לו זימון לחקירה כלל, אלא רק כתב אישום. לטענתו, כמו שאיתרו אותו לצורך מסירת כתב האישום, לא היתה בעיה לאתר אותו לצורך זימון לחקירה. לטענתו, אין לראות בכך אי שיתוף פעולה, שכן הנקודה היחידה שבה יכל שלא לשתף פעולה, אף לטענת החוקר, היתה כאשר לא חזר אליו עם כתובת לצורך שליחת הזימון.

48. לאור כל האמור לעיל, החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק, מהעבירה של הפרעה למפקח - אי שיתוף פעולה ואי התייצבות לחקירה, שכן שוכנעתי כי הנאשם לא קיבל את הזימון לחקירה עם פרטי החוקר ומיקום החקירה. ובאשר לאי שיתוף פעולה עם החוקר, לא שוכנעתי מעבר לספק סביר כי הנאשם לא שיתף פעולה, שכן מ-מ/16 עולה כי הנאשם חזר אל החוקר טלפונית. יתרה מכך, שוכנעתי באמיתות גרסתו של הנאשם, כי בנסיבות העניין כפי שפורטו, לא היתה לו כתובת מגורים קבועה.

סוף דבר

49. נוכח האמור לעיל, החלטתי לזכות את הנאשם מכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

50. המזכירות תשלח את הכרעת הדין לצדדים בדואר.

ניתנה היום, כ"א אדר תשע"ז, 19 מרץ 2017, במעמד הצדדים